

HOMILIE 19^e ZONDAG A 2011

Binnenkort gaan de universiteiten weer aan de slag. Een nieuwe generatie studenten vertrekt naar de universiteitssteden. Zij gaan thuis de deur uit en gaan op kamers wonen. Zij verlaten de vertrouwde omgeving van het ouderlijke huis waar de drie letters G heersten: Gezellig, Gemakkelijk en Goedkoop. Maar jonge studenten hebben het leven nog helemaal voor zich en zij willen wat. Thuis is het fijn om er van tijd tot tijd terug te keren, maar op zondagavond wordt het ouderlijke huis weer verlaten, het volle leven tegemoet. Maar gedurende die week in de universiteitsstad, alleen en eenzaam op een studentenkamer, wordt er vaker teruggedacht aan de gezelligheid en zorg van thuis.

Zo'n ontwikkeling hoort bij het zelfstandig worden. Kinderen kunnen niet aan de hand van papa en mama blijven lopen. Het leven is voor iedereen een opdracht maar voor sommige mensen wel een heel moeilijke opdracht, met zorgen, met verdriet, met pijn en teleurstelling. Terecht zeggen wij: "Sommige mensen maken onevenredig veel mee."

Wie het evangelie leest, kan het niet ontgaan, dat de mensen Jezus ter harte gaan. Vorige week hoorden wij, hoe Jezus medelijden had met de menigte en oogcontact met hen zocht om hun droefheid te begrijpen. Hij vereenzelvigde zich zo met hen, dat het was alsof hijzelf hun pijn voelde. Op een andere plaats zegt Jezus daarom: "Ik was ziek, ik had honger, ik was naakt." De liefde van Jezus is meer dan enkel medelijden. Om zijn liefde te onderstrepen verricht Jezus daarom een teken. Met vijf broden en twee vissen heeft Hij een grote menigte te eten gegeven. Hij heeft hen een teken meegegeven van liefde. Het lijkt wel op ouders die hun zoon of dochter nog van alles toestoppen voor de week in de universiteitstad. Iets om te eten of gewoon iets lekkers. Of een klein cadeautje, dat ze weten: thuis blijven ze aan mij denken.

Maar het leven gaat verder. Jezus stuurt iedereen terug in het leven. Mensen moeten elkaar ook weer loslaten. Het geeft Jezus de kans om weer even alleen te zijn om in afzondering te bidden. Hij wil de band met zijn hemelse Vader beleven, want bij Hem vindt Jezus inspiratie, moed en kracht. Jezus wil ook vermijden dat het volk beslag op Hem legt, want een man die zomaar voor eten kan zorgen, die moeten ze zien vast te houden. Ook de vrienden moeten hun leven weer oppakken. Jezus stuurt ze het meer op. Aan de slag.

En dan vertelt het evangelie ons, hoe de apostelen in een storm terecht komen. Ze geraken door de sterke tegenwind uit de koers en weten niet meer de wal te bereiken. Het plaatst hen weer terug in de werkelijkheid. Even leek de hemel op aarde gekomen, toen ze mochten eten van de vijf broden en de twee vissen, die Jezus gezegend had en had laten uitdelen. Maar het volle leven is als een volle zee. Vult maar in: Het gebeurt om ons heen: Tegenslag van ziekte, ruzie, echtscheiding en mislukking blijven elkaar opvolgen. Hoe dan verder? In die moeilijkheden kan Jezus soms enkel op een schim lijken. Waar is Hij? Waar blijft Hij met zijn woorden van troost?

Het verhaal vertelt, hoe Petrus vertrouwen lijkt te schenken, maar Hij zakt weg. Zijn geloof is te klein. 'Heer, red mij', schreeuwt hij, en dat doet Jezus dan ook: Hij reikt hem de hand en haalt hem uit het water.

Wij moeten christen zijn in het volle leven, dat zich afspeelt in storm en tegenwind. Maar wij zijn niet alleen. Jezus is er, maar wij durven Hem niet te herkennen. Dat hoeft ons niet moedeloos te maken. Zelfs de profeet Elia in de eerste lezing, meent, dat hij alleen gelaten is. Hij verwacht Gods ingrijpen op aarde door een storm uit de hemel, bliksemschichten en ander natuurgeweld. Maar Gods nabijheid

heeft de vorm van het suizen van een zachte bries. Gods nabijheid voltrekt zich in kleine tekenen, die op ons misschien maar weinig indruk maken. Maar toch is die hand op de schouder soms toch voldoende, die glimlach, die toevallige ontmoeting.

“Kleingelovige”, Waarom heb je getwijfeld. Amen.